

Arrest

nr. 257 734 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 december 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2015. Op 24 maart 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juni 2015 wordt overeenkomstig de criteria vastgelegd in de verordening Nr. X van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening) bepaald dat Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 15 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing.

1.3. Op 26 februari 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waartegen de verzoekende partij eveneens geen beroep aantekende.

1.4. Op 3 september 2019 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 14 november 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waartegen de verzoekende partij ook geen beroep aantekende.

1.5. Op 3 september 2020 dient de verzoekende partij onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn.

Op 21 februari 2015 verklaarde u zich in Hongarije vluchteling onder de naam M.R., reden waarom na uw verzoek om internationale bescherming in België op 24 maart 2015 de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 juni 2015 oordeelde dat Hongarije verantwoordelijk was voor uw verzoek.

U verliet België evenwel niet maar diende een volgend verzoek in op 15 oktober 2015. In het kader van uw volgend verzoek verklaarde u geboren te zijn op 21 quas 1372 (Afghaanse kalender, 12 december 1993) in het dorp Gawmordah in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. U studeerde tot de derde graad. Acht jaar geleden overleed uw vader waarna u samen met uw moeder en uw broer van de opbrengst van uw gronden en uw inkomsten als taxichauffeur leefde.

Toen u op een dag op weg was van de provinciale hoofdstad Ghazni naar uw dorp met twee politieagenten in uw wagen trachtte een lid van de verkeerspolitie uw auto tot stilstand te brengen. U had te veel vaart en reed de politieagent frontaal aan. U zette uw passagiers af en keerde naar huis terug. Thuisgekomen vernam u van uw moeder dat de familieleden van de ongelukkige politieagent naar u op zoek waren. Diezelfde nacht vertrok u samen met uw broer naar de grens met Iran. Na een verblijf van vijf maanden zette u alleen uw reis naar Europa verder.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u drie foto's van de verwondingen die u in Iran opliep, een beschrijving van deze littekens door de centrumarts en een aanwezigheidsattest van het centrum voor basiseducatie Brusselleer neer.

Op 26 oktober 2018 oordeelde het CGVS dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Qarabagh. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België te verlaten diende u op 26 februari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. In uw derde verzoek komt u terug op uw eerdere verklaringen. U beweerde dat u in 1387 omstreeks de negende maand (22 november – 21 december 2008) Afghanistan verliet om samen met uw broer tot de elfde maand van 1393 (21 januari – 19 februari 2015) in Iran te werken in een steenhouwerij in Mahmoudabad, provincie Isfahan. Uw vader was voor uw vertrek naar Iran reeds verdwenen in Iran. In Iran werd u zoals elke Afghaan als een slaaf behandeld. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u de taliban en de Kuchi's. U vreesde gedood te worden omdat u een sjiiitische Hazara bent. Terwijl jullie in het verleden reeds lastiggevalen werden door Kuchi's. Daarnaast gaf u aan dat er in uw regio geen veiligheid is. Bovendien was u door u uw verblijf van tien tot elf jaar in Europa veranderd en kende u niemand meer in Afghanistan. Ondertussen had u met niemand meer contact in Afghanistan. Ter staving van uw derde verzoek legde u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een foto van uw vader, tien foto's van een steenkapperij, drie verklaringen over uw tewerkstelling en een overzicht van uw werkuren. Op 26 juni 2019 oordeelde het CGVS dat uw derde verzoek niet ontvankelijk was. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U verliet het Belgische grondgebied niet en op 3 september 2019 diende u uw derde volgend verzoek in. In uw vierde verzoek hield u vast aan de verklaringen die u uiteenzette in uw tweede volgend verzoek. U benadrukte daarbij de slechte veiligheidssituatie in het district Qarabagh en dat u daar steeds het risico zou lopen om gedood te worden bij een aanslag. Op de vraag of u nieuwe stukken wilde aanbrengen

antwoordde u zowel dat u moet wachten tot u documenten van uw moeder ontving als dat uw nieuwe documenten bij uw advocaat waren en u hem ging vragen alles door te sturen naar het CGVS. Op 14 november 2019 oordeelde het CGVS dat uw derde volgend verzoek niet ontvankelijk kon worden verklaard. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U reisde vervolgens naar Frankrijk om er in juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In het kader van de Dublin-reglementering werd u naar België teruggeleid. Op 3 september 2019 diende u in België een vierde volgend verzoek in. In uw vijfde en huidig verzoek herhaalt u uw vrees voor de taliban. U verwijst daarvoor naar een dreigbrief die de taliban in 2020 naar uw huis in Gaumordah stuurden toen uw broer vanuit Iran naar Afghanistan werd gedeporteerd. Tevens werpt u op dat u problemen zal krijgen met de talrijke Kuchi's in uw regio omdat u een sjiit bent. Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van de dreigbrief en van een schoolrapport, waarmee u uw herkomst wilt aantonen, neer. Tenslotte wijst u er nog op dat u in het bezit bent van de certificaten van de cursussen die u in België volgde.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u in uw huidig verzoek aangeeft dat u ook wat last heeft van uw geheugen vanwege stress (Verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 12) staft u deze geheugenproblemen niet noch geeft u aan omwille van deze geheugenproblemen bijzondere procedurele noden te kennen (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ, 8/12/2020).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh, aangezien u valse verklaringen aflegde over uw werkelijke leeftijd, u geen aannemelijke verklaringen kon afleggen over uw levensomstandigheden en uw kennis over de faciliteiten in uw dorp, over de veiligheidssituatie in uw regio en over de prominenten van uw district tekort schoot. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende een derde verzoek in waarin u verklaarde dat u gelogen heeft over uw werkelijke verblijfplaatsen. Hoewel u in uw derde verzoek uw verklaringen aanpaste en stelde aan het einde van 2008 van Qarabagh naar Iran te zijn verhuisd en er tot aan uw vertrek naar Europa aan het begin van 2015 te hebben gewoond oordeelde het CGVS ook in uw derde verzoek dat u ervoor koos om geen duidelijk zicht te bieden op uw werkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België.

In uw huidig verzoek brengt u geen elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op uw werkelijke herkomst. U houdt slechts vast aan uw verklaringen die u in uw derde verzoek uiteenzette en legt ter staving een schoolcertificaat neer. Dit attest stelt dat u van 1381 tot 1383 (21 maart 2002 – 20 maart 2003 tot 21 maart 2004 – 20 maart 2005) aan de eerste drie graden van een school te Qarabagh studeerde. Van dit certificaat legt u slechts een kopie neer zodat de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. Zelfs indien dit stuk als authentiek beschouwd kan worden dan nog moet er vastgesteld worden dat dit stuk geen inzage kan bieden in uw verblijfplaatsen en –omstandigheden de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan waardoor u er nog steeds niet in slaagt de helderheid te verschaffen

over uw werkelijke achtergrond. Het tweede stuk dat u aanbrengt bevat wel een aanwijzing over uw herkomst. De brief van de taliban noemt u immers een inwoner van Gawmordah, Qarabagh. Verder handelt deze brief over uw veroordeling voor het aanrijden van een talib, zo blijkt uit uw verklaringen en de vertaling van de brief (Verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 16). U blijkt evenwel uit het oog te zijn verloren dat u van deze kerngebeurtenis uit uw initiële asielrelaas afstand nam toen u in uw derde verzoek om internationale bescherming toegaf dat deze verklaringen op leugens berustten. Dat u nu opnieuw zonder enige uitleg aansluiting zoekt bij gebeurtenissen die u eerder zelf als bedrieglijk had verklaard is allerm minst ernstig en toont andermaal aan dat u niet bereid bent om zicht te geven op uw werkelijke achtergrond. Bijkomend kan er nog opgeworpen worden dat u ook van deze brief slechts een kopie voorlegt.

Daarnaast brengt u andermaal uw vrees voor de Kuchi's ter sprake (Verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 19). Deze vrees bracht u reeds aan in uw tweede volgend verzoek. Aangezien u zich in uw huidig verzoek slechts beperkt tot het herhalen van deze vrees zonder dat u er nieuwe elementen over aanreikt, kan uw uitspraak niet gezien worden als een nieuw elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uw uitspraak dat u beschikt over certificaten van de opleidingen die u in België volgde evenmin kan evenmin een beschermingsnood in uw hoofde aantonen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van "de redelijke termijn".

2.2. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij vooreerst een korte theoretische uiteenzetting op basis van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij stelt dat de commissaris-generaal niet op basis van deze beginselen en rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente landeninformatie tot zijn conclusie is gekomen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij tot haar grote spijt in haar eerste verklaringen niet steeds de waarheid heeft verteld. Zij vernam van smokkelaars en mensen in het opvangcentrum om een aantal elementen van haar relaas te veranderen. Zij stelt dat zij onder druk stond en bang was te worden teruggestuurd. Zij betoogt dat de overheidsdiensten in haar land van herkomst niet te betrouwen zijn en dat zij argwanend was. Zij wijst erop dat zij nooit heeft gelogen over haar Afghaanse nationaliteit. Zij benadrukt dat zij bij haar tweede verzoek om internationale bescherming tot rede is gekomen en sedertdien de waarheid heeft verteld. Zij betoogt dat zij de rol van de advocaat die haar kan ondersteunen, nooit goed heeft begrepen, dat zij vaak op eigen houtje handelde en de ondersteuning

die voor haar werd gemaakt met bijkomende stukken die haar verblijf in Iran onderbouwen, nooit heeft afgegeven, alsook dat zij nooit eerder beroep aantekende.

Verder stelt de verzoekende partij dat een aantal voorafgaande opmerkingen moeten worden gemaakt met betrekking tot het verloop en de behandeling van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming. In haar verzoekschrift stelt zij daaromtrent als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS ruim drie jaar op zich heeft laten wachten vooraleer een beslissing te nemen m.b.t. het 'tweede' - eerste in België behandelde - asielerzoek van verzoeker. Verzoeker was sedert begin 2015 in België. Uitermate vreemd is dat de DVZ van oordeel was dat Hongarije bevoegd zou zijn voor het verzoek van verzoeker terwijl hij verklaarde daar reeds als vluchteling te zijn erkend.

Niettemin werd het dossier op 03.12.2015 overgemaakt aan het CGVS en werd er pas op 25.10.2018 een beslissing genomen omtrent het verzoek van verzoeker. Dit is geen redelijke termijn.

Artikel 31 van de Herschikte Procedure richtlijn bepaalt dat een verzoek binnen de 6 maanden dient te worden behandeld en dat deze termijn tot 21 maanden kan worden verlengd indien er onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In casu betreft het bijna 3 jaar.

In de beslissing dd. 25.10.2018 stelt het CGVS dan uiteindelijk dat de herkomst van verzoeker niet kan worden geloofd. Verzoeker had immers onvoldoende kennis omtrent de recente veiligheidsincidenten en had een gebrekkige kennis over zijn dorp en district.

Inderdaad, verzoeker verklaarde tot zijn vertrek naar Iran in zijn regio te hebben verbleven en vandaaruit naar Iran te zijn gereisd om daar 5 maanden te blijven waarna hij verder reisde naar de EU. Het CGVS kan gevolgd worden in het gegeven dat de verklaringen omtrent de leefomstandigheden en de recente veiligheidsincidenten in dit opzicht gebrekkig is.

Niettemin in het derde verklaarde verzoeker niet de volledige waarheid te hebben gesproken. Verzoeker verklaarde rond 2008 Afghanistan te hebben verlaten samen met de broer ruim 6-7 jaar te in Iran te werken in een steenhouwerij in Mahmoudabad, provincie Isfahan.

D.w.z. dat verzoeker op het moment van zijn eerste gehoor bij het CGVS, op 24 april 2018, ruim Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was zeer jong en al 10 jaar niet meer in Afghanistan geweest zijn. Het CGVS blijft volharden dat de afkomst van verzoeker niet geloofwaardig is en dit zo reeds beoordeeld heeft in haar vorige beslissing maar houdt geen rekening met het gegeven dat de verklaringen over de afkomst kracht bij komen te staan.

Immers, verzoeker heeft op zeer jonge leeftijd Afghanistan verlaten en dit ruim een decennia terug: in dat opzicht is het logisch dat de herinneringen aan zijn dorp en district vervagen en de details hem ontglippen. Iets wat niet kan worden aangenomen mocht hij Afghanistan nog maar drie jaar terug zijn verlaten (wat hij eerder had verklaard). Daarenboven kan hij ook de recente veiligheidsincidenten in de regio niet kennen aangezien hij daar al jaren weg was.

Het CGVS heeft hiermee geen rekening gehouden en liet toen reeds na een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Daarenboven legde verzoeker bijkomende documenten neer dewelke zijn afkomst staven, waaronder zijn taskara. Het CGVS hechte geen bewijswaarde aan de neergelegde taskara.

Desalniettemin werd de taskara uitgegeven in de regio waar verzoeker afkomstig van beweert te zijn, dit gegeven op zich zou zijn afkomst moeten ondersteunen. Ook andere feitelijkheden, bijvoorbeeld dat verzoeker zijn gehören in het Dari zijn afgenomen ondersteunen de herkomst van verzoeker.

Verzoeker legde ook verschillende documenten neer omtrent zijn - illegaal - verblijf in Iran. Noch het verblijf in Iran noch de afkomst van verzoeker was duidelijk voor het CGVS.

Doch is er geen enkele denkbare reden voorhanden waarom verzoeker een langdurig verblijf in Iran zou verzinnen. Verzoeker heeft meerdere documenten voorgelegd dat Iran als zijn laatste gewone verblijfplaats ondersteunt. In het kader van huidige beroepsprocedure worden bijkomende documenten neergelegd dewelke blijkbaar niet werden gevoegd bij de nota ondersteuning (stuk 2). Het betreffen m.n. verschillende foto's van verzoeker in Iran.

Gezien de illegaliteit van verzoeker kon hij uiteraard geen verblijfsdocumenten voorleggen.

Minstens had het CGVS verzoeker kunnen grondig verhoren omtrent zijn verblijf in Iran om de geloofwaardigheid te beoordelen. Immers, documenten van illegaal verblijf voorleggen is een ónmogelijke opdracht. Het CGVS had in het kader van een zorgvuldig onderzoek vragen moeten stellen also de waarachtigheid van dit verblijf in Iran te beoordelen. Zij schendt haar onderzoeksplicht door dit niet te doen.

Toch gaat het CGVS er leukweg van uit dat verzoeker niet de waarheid spreekt. Kennis over Iran, de leefomstandigheden, de werkomstandigheden e.d.m. - zoals men overigens verwacht wordt m.b.t. de afkomst uit Afghanistan - hadden gemakkelijk de geloofwaardigheid van verzoeker kunnen ten goede komen.

Immers, Afghanen met gewone verblijfplaats in Iran krijgen zeer vaak internationale bescherming toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoekers uit de provincie Ghazni, de regio van verzoeker."

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij haar huidig verzoek om internationale bescherming heeft onderbouwd met nieuwe documenten, met name een schoolattest en een dreigbrief van de taliban. Zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het schoolattest vermeldt dat zij in Qarabagh schoolliep en dus wel haar herkomst kan staven. Waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er nog steeds geen duidelijkheid bestaat over waar zij voor haar komst naar België heeft verbleven, voert de verzoekende partij aan dat de Raad al heeft geoordeeld dat onduidelijkheid met betrekking tot het recent verblijf het CGVS niet ontslaat van de onderzoeksplicht inzake de subsidiaire bescherming, noch van de motiveringsplicht dienaangaande. Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een vluchtrelaas, is het CGVS niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat, aldus de verzoekende partij. Tevens wijst zij op een arrest van de Raad waar de betrokkenen hun taskara en schoolrapporten hadden neergelegd en de Raad had geoordeeld dat deze documenten minstens een eerste aanwijzing van hun herkomst vormen, terwijl het CGVS *in casu* het tegenovergestelde doet. Zij stelt dat zij zich door de houding van het CGVS in een vicieuze cirkel bevindt. Zij stelt dat ook uit de dreigbrief van de taliban haar herkomst blijkt. Zij meent dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is.

Vervolgens stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht. In haar verzoekschrift stelt zij daaromtrent als volgt:

"Dat het CGVS niet zorgvuldig te werk is gegaan in het dossier van verzoeker.

Dat verzoeker weldegelijk een begin van bewijs heeft aangebracht omtrent zijn verblijf in Iran en omtrent zijn herkomst. Het CGVS is onredelijk.

Zij heeft geen zorgvuldig onderzoek verricht naar het verblijf van verzoeker in Iran.

Nochtans moet bij Afghaanse verzoekers van wie langdurig verblijf in Iran vaststaat, onderzocht worden of zij door dit verblijf überhaupt kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Uw Zetel oordeelde dat er onderzoek moet worden verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. (RVV 196.233 dd. 6.12.2017)

Het CGVS doet in casu geen onderzoek naar het verblijf in Iran en lapt bijgevolg dan ook vermelde rechtspraak aan haar laars. Zij schendt mede de samenwerkingsplicht van artikel 48/6 Vw door op een dergelijke wijze te handelen.

Daarenboven, indien de herkomst van een verzoeker niet duidelijk kan vastgesteld worden dient zijn vrees t.a.v. het land van de gewone verblijfplaats te worden onderzocht, in casu Iran.

Een reden te meer dat het CGVS geenszins zo lichtzinnig over het vermeend verblijf van verzoeker in Iran kan gaan.

Door te oordelen dat noch de herkomst noch het verblijf van verzoeker zeker is zonder een degelijk onderzoek hiernaar te voeren, stelt het CGVS de verzoeker bloot aan mogelijks zeer ernstige situaties zowel bij terugkeer naar Afghanistan als bij terugkeer naar Iran ;"

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het rapport "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020 en voert zij aan dat het geweld in de provincie Ghazni en het district Qarabagh vandaag nog steeds welig tiert, dat incidenten dagelijkse kost zijn, dat burgers er het slachtoffer van worden, dat inwoners zich genooddaakt zien massaal uit de regio weg te trekken, dat het een actief en actueel conflict betreft en dat de toestand in Ghazni nog steeds onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Met betrekking tot de situatie van Afghanen in Iran stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift als volgt:

"Gelet op het feit dat de verzoeker weldegelijk zijn lang verblijf in Iran kan staven, zet hij hieronder uiteen waarom hij nood heeft aan een beschermingsstatuut. Minstens moet worden vastgesteld dat verzoeker geen Iraniër is, ongeacht de precieze regio van herkomst.

Uit de COI Focus d.d. 22/11/2017 (stuk 4) en ook het rapport van Asylos van maart 2018 (zie stuk 5) blijkt dat de situatie van Afghanen in Iran uiterst precair is, dit op het vlak van verblijfsrecht, schending

van het non-refoulementbeginsel, institutionele discriminatie van Afghanen en de algemene economische situatie.

Verzoeker heeft verklaard dat zijn broer van Iran terug naar Afghanistan werd gedeporteerd. Dit is een belangrijk bijkomend element ter zake.

Bovendien blijkt uit dezelfde COI Focus dat Afghanen vaak gedeporteerd worden uit Iran.

De deportaties zelf gebeuren dan ook onder mensonwaardige omstandigheden. Zo worden de mensen die dreigen uitgewezen te worden bestolen van persoonlijke bezittingen, gescheiden van hun familie en mishandeld in detentiecentra.

Personen die hun deportatie niet kunnen betalen worden soms maandenlang vastgehouden in detentiecentra waar ze zware arbeid moeten verrichten totdat ze hun deportatie kunnen betalen (COI Focus stuk 4 p. 25).

De verzoeker dreigt dus bij terugkeer naar Iran uitgewezen te worden naar Afghanistan, uit het bovenstaande blijkt dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

Indien de verzoeker er toch in slaagt om in Iran te blijven, opnieuw illegaal, zal hij opnieuw uitgebuit en gediscrimineerd worden. Hij verklaarde reeds tijdens zijn gehören zeer slecht te zijn behandeld in Iran.

De COI Focus bevestigt ook dat Afghanen in Iran vaak te maken krijgen met discriminatie. Er wordt namelijk misbruik gemaakt van hun precare positie. Zo wonen Afghanen vaak bij huisjesmelkers in sloppenwijken, ze kunnen niet vrij reizen binnen Iran, ze vinden in de praktijk geen toegang tot de reguliere arbeidsmarkt. Bovendien mogen zelfs gedocumenteerde Afghanen in Iran geen eigendom bezitten (COI Focus stuk 4 p. 19).

Deze problemen en risico's worden ook bevestigd in het rapport van Asylös van maart 2018 (stuk 5).

Het rapport heeft het onder andere over het feit dat Afghanen in Iran op heden hun verblijf niet meer kunnen legaliseren en er hierdoor een groot risico op deportatie is en een schending van het non-refoulement beginsel. Er is verder ook sprake van diepgewortelde discriminatie en geweld tegen Afghaanse vluchtelingen.

Recente berichtgeving bevestigen de precare toestand.

Verzoeker verwijst naar een artikel dd. 14 juni 2020 (stuk 6).

[...]

(zie stuk 6)

Het geweld tegen Afghanen is ronduit beangstigend:

[...]

(zie stuk 6)

Dat verzoeker in die omstandigheden niet kan terugkeren naar het land waar hij gewone verblijfplaats hield."

De verzoekende partij besluit in haar verzoekschrift:

"Dat de voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van verzoeker bijtreden.

Dat er nieuwe elementen voorhanden zijn.

Dat de verweerster een zorgvuldig onderzoek dient te verrichten en een samenwerkingsplicht geldt.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een brief van haar advocaat ter ondersteuning van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming (stuk 2),
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020 (stuk 3),
- de COI Focus "Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen" van Cedoca van 22 november 2017 (stuk 4),
- het rapport "Situation of Afghan asylum seekers in Iran" van Asylös van maart 2018 (stuk 5), en
- een internetartikel d.d. 14 juni 2020 (stuk 6).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld

overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u in uw huidig verzoek aangeeft dat u ook wat last heeft van uw geheugen vanwege stress (Verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 12) staft u deze geheugenproblemen niet noch geeft u aan omwille van deze geheugenproblemen bijzondere procedurele noden te kennen (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ, 8/12/2020).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Vanaf haar derde verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat zij van eind 2008 tot begin 2015 in Iran heeft verbleven. De verzoekende partij zou vanuit Iran naar Europa getrokken zijn. Vooraleer zij naar Iran vertrokken is zou ze verbleven hebben in het dorp Gawmordah gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. In de beslissing van 25 juni 2019 zet de commissaris-generaal uiteen waarom het verblijf in Iran niet als een nieuw element in de zin van artikel 57/9/2, §1 van de Vreemdelingenwet kan beschouwd worden. In deze beslissing wordt uiteengezet dat de verzoekende partij haar verblijf in Iran niet aannemelijk maakt. Uit de voorgaande beslissingen van de commissaris-generaal blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan het verblijf van de verzoekende partij in het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni.

In haar huidig verzoek om internationale bescherming volhardt de verzoekende partij in de verklaringen die zij in het kader van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming afgelegd heeft. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij een dreigbrief van de taliban voor. Deze dreigbrief zou de taliban in 2020 hebben afgegeven nadat haar broer van Iran naar Afghanistan werd gedeporteerd, alsook een schoolattest waarmee zij haar herkomst uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni wenst aan te tonen. Zij herhaalt haar vrees voor de taliban en voor de Kuchi's. Zij wijst erop dat zij in het bezit is van certificaten van cursussen die zij in België volgde.

4.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in het kader van de voorgaande vier verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij reeds vastgesteld heeft dat geen geloof kan worden gehecht aan de recente verblijfplaats(en) van de verzoekende partij voorafgaand aan haar komst naar België. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van haar vier voorgaande verzoeken om internationale bescherming zodat deze beslissingen intussen definitief zijn geworden. De verzoekende partij kan dan ook geen rechtsmiddelen meer aanwenden tegen deze beslissingen.

Deze verklaringen van de verzoekende partij vormen een loutere voortzetting van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In haar huidig verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij een kopie van een schoolcertificaat bij waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij van 1381 tot 1383 (21 maart 2002 – 20 maart 2003 tot 21 maart 2004 – 20 maart 2005) aan de eerste drie graden van een school te Qarabagh studeerde. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Zelfs indien dit stuk als authentiek beschouwd kan worden dan nog moet er vastgesteld worden dat dit stuk geen inzage kan bieden in uw verblijfplaatsen en –omstandigheden de laatste tien jaar voor uw vertrek uit*

Afghanistan waardoor u er nog steeds niet in slaagt de helderheid te verschaffen over uw werkelijke achtergrond." In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij weliswaar voormelde vaststellingen, maar de verzoekende partij laat na uiteen te zetten hoe deze documenten die betrekking hebben op de periode 21 maart 2002 – 20 maart 2003 tot 21 maart 2004 – 20 maart 2005 kunnen verduidelijken waar en onder welke omstandigheden zij in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België heeft verbleven. De verzoekende partij verliest hierbij uit het oog dat zij haar verblijf in Iran evenmin aannemelijk gemaakt heeft, zoals blijkt uit de beslissing van 25 juni 2019 van de commissaris-generaal.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad waar de betrokkenen hun taskara en schoolrapporten hadden voorgelegd, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Voorts brengt de verzoekende partij ook een dreigbrief van de taliban bij waarin de taliban naar haar verwijzen als een inwoner van Gawmordah, Qarabagh. Aan deze brief kan geen bewijswaarde toegekend worden. Ten eerste omdat deze brief handelt over haar veroordeling voor het aanrijden van een talib zoals blijkt uit de vertaling en de verklaringen van de verzoekende partij (verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 16). Echter, van dit element van haar vluchtrelaas heeft de verzoekende partij reeds bij haar derde verzoek om internationale bescherming aangegeven dat deze verklaringen op leugens berustten. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *"Dat u nu opnieuw zonder enige uitleg aansluiting zoekt bij gebeurtenissen die u eerder zelf als bedrieglijk had verklaard is allerminst ernstig en toont andermaal aan dat u niet bereid bent om zicht te geven op uw werkelijke achtergrond."* Ten tweede blijkt dat het slechts een kopie van een document betreft dat door allerlei knip- en plakwerk kan worden nagemaakt. Betreffende dit document komt de verzoekende partij niet verder dan te beweren dat deze haar herkomst ook aantoon, doch zij voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de inhoud van deze dreigbrief niet overeenstemt met de wijziging die zij in het kader van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in haar verklaringen aanbracht. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Wat betreft de foto's toegevoegd aan de brief ter ondersteuning van het derde (volgend) verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij (verzoekschrift, stuk 2), dient er vooreerst op gewezen dat dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden bewijswaarde ontberen. Bovendien kan uit geen van deze foto's worden afgeleid waar en/of wanneer ze werden gemaakt. Als zodanig kunnen deze foto's evenmin worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Daarnaast brengt u andermaal uw vrees voor de Kuchi's ter sprake (Verklaring Volgend Verzoek, 8/12/2020, vraag 19). Deze vrees bracht u reeds aan in uw tweede volgend verzoek. Aangezien u zich in uw huidig verzoek slechts beperkt tot het herhalen van deze vrees zonder dat u er nieuwe elementen over aanreikt, kan uw uitspraak niet gezien worden als een nieuw elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet."*

Uw uitspraak dat u beschikt over certificaten van de opleidingen die u in België volgde evenmin kan evenmin een beschermingsnood in uw hoofde aantonen."

In haar verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij ook een betoog met betrekking tot haar verblijf in Iran en voegt ze aan haar verzoekschrift informatie toe over het verblijf van Afghanen in Iran en over de veiligheidssituatie in Iran. Uit de beslissingen van de commissaris-generaal inzake haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming blijkt dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar verblijfplaats(en) en levensomstandigheden voorafgaand aan haar komst naar België. In die zin is de informatie die de verzoekende partij bijbrengt met betrekking tot de situatie van Afghanen in Iran (verzoekschrift, stukken 4-6) en betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni (verzoekschrift, stuk 3) *in casu* niet dienstig. Deze informatie is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde het door haar voorgehouden vluchtrelaas alsnog *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat haar broer van Iran naar Afghanistan werd gedeporteerd en dat dit een belangrijk bijkomend element vormt, dient erop gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van de verzoekende partij in Iran, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf van haar broer in Iran. Daarenboven betreft dit slechts een loutere bewering waaromtrent zij geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Te dezen dient erop gewezen dat de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij reeds is aangetast daar zij in het kader van haar derde

(volgend) verzoek om internationale bescherming toegaf dat zij eerder leugenachtige verklaringen had afgelegd.

Gelet op het geheel van deze motieven concludeert de Raad dat de bijgebrachte dreigbrief en schoolattesten geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni (Afghanistan). Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft op dit punt manifest in gebreke.

4.4.3. In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij verder ook kritiek op het verloop van de procedure inzake haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming. In dit verband wijst de Raad erop dat in het kader van onderhavige beroepsprocedure het onderzoek zich dient te beperken tot de beoordeling van de vraag of de verzoekende partij in het kader van onderhavig, vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming al dan niet nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds aangegeven is de Raad niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Bijgevolg kan de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift niet dienstig aanvoeren dat de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 oktober 2018 in het kader van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Ook haar verweer dat haar herinneringen aan haar voorgehouden regio van herkomst in Afghanistan zijn vervaagd door het tijdsverloop en haar verblijf in Iran, dat zij een taskara had voorgelegd en dat er volgens haar geen denkbare redenen zijn waarom zij een langdurig verblijf in Iran zou verzinnen, vormt *in casu* geen nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor haar verweer dat zij in het kader van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming tot haar spijt diende toe te geven dat zij eerder niet de volledige waarheid had verteld. Dit verweer is in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet dienstig.

4.4.4. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij vervolgens aan dat zij de rol van een advocaat als ondersteunende figuur nooit goed heeft begrepen en vaak op eigen houtje handelde. Deze verklaringen van de verzoekende partij stroken met de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van een voorgaand verzoek om internationale bescherming door een advocaat werd bijstaan. Deze advocaat heeft op 9 maart 2018 een klacht ingediend omwille van de onredelijke lange wachttijd en de verwerende partij aangemaand om een datum voor een persoonlijk onderhoud vast te leggen. Tijdens het persoonlijk van 24 april 2018 heeft de verzoekende partij zich ook door een advocaat laten bijstaan. Deze advocaat heeft op 30 oktober 2018 ook het administratief dossier opgevraagd. In juni 2015 heeft een andere advocaat de verwerende partij aangeschreven. Bijgevolg laat de verzoekende partij na te verduidelijken waarom zij

de "rol van haar advocaat" nooit goed begrepen heeft, terwijl zij zich in het verleden reeds heeft laten bijstaan door een advocaat. Daarenboven is de verzoekende partij zelf verantwoordelijk voor de stappen die zij doorheen haar procedures om internationale bescherming al dan niet neemt; dit geldt ook voor haar verdediging en de mate waarin zij zich laat bijstaan door een advocaat. Dat zij naliet om een ondersteunende brief met stukken voor te leggen in het kader van haar derde (volgend) verzoek om internationale bescherming, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal haar had dienen te horen over haar voorgehouden verblijf in Iran, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om een verzoeker om internationale bescherming uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij liet bovendien na om tegen de beslissingen van de commissaris-generaal inzake haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming beroep aan te tekenen en evenmin verduidelijkt zij in onderhavig verzoekschrift welke bijkomende informatie over haar verblijf in Iran zij zou verschaffen in geval van een eventueel persoonlijk onderhoud op het CGVS hieromtrent. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

4.4.5. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat graag een arbeidskaart zou willen. Dit element is niet relevant bij het beoordelen van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 14 februari 2006, nr. X). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS